

כמו שהגבר לא צריך להשתולל כדי להרשים אשה. הוא יעשה זאת בטמפרמנט אישי הקיים בו בדרך לפורקן ממנה. נכון שהיו גשים שבאקט המיני עימן לא שאל-תי אם הן נהגו. אני מחפש רק פורקן לעצמי. במגע מיני כזה קיים הביצוע בלבד, כמי לאכול ולשתות כשאני רעב ו-צמא. זה לא כבוד גדול. לא רצתי לספר לחברים. במחצית מהתנסויותי המיניות, שבהם היה חשוב לי לדעת אם האשה נהנתה, קיבלתי ממנה תשובה שלילית. הרגשתי לא נוח. זו היתה הנאה חד-צדדית. אני חושב שלמרות כל העצות המפורסות של האשה האוטורלית, אין כלל ערבות לכך שהידע הטכני יבטיח הצלחה. גבר מתבקש להיות עילוי ביצור עיסט על מנת להביא אשה לאורגזמה. על הגשים לזכור שלא כולם כאלה. יותר מכך: בודדים הם הגברים הללו, כמו ש-בודדות הן הנשים היודעות לבצע אקט מיני בצורה פנטסטית.

רגש - היא מילת-המפתח. במידה רב מעורב באקט המיני רגש, ישנה פתיחות גדולה יותר ורצון להשתדל יותר האחד כלפי השני. הכוונות הטובות מוקדמות ב-אופן סמוי ונקלטות היטב על-ידי בן-הזוג/בת-הזוג. במישק שלפני האקט ה-מיני מתגלית כל הכוונות. אם עוצמת ה-רגש שמוכנים להשקיע היא מינימאלית, לא מגיעים לבסוף לתוצאות. הרצון להשקיע והחשיבות שנתגשים ל-שיך לאמץ של הגבר כדי להביא אשה לאורגזמה, דופקים את הגברים. זה כמו הריבה שנותנים לילד. כשמגישים לו או-תה, הוא מסרב. אבל אם מקשים עליו ו-מסתיים אותה, הוא כמה אליה יותר. כך גם במין. הרצון העז והמחשבה ש-צריך, פוגמים באקט המיני. המאמץ הופך את האקט למכני.

אשה היא כוורת של סנטימנטים. ללא רגש אל הגבר עימו היא מקיימת מגע. היא לא תתן לעצמה להגיע להנאה חופ-ית. אשה פתחה לעצמה גישה שהיא תגיע לאורגזמה דרך הרגש. נהוג לחשוב שהגבר, פחות מהאשה, מנהל את מהלכיו על-פי הכתיבי-רגש. אולם באקט מיני, כדי ליהנות צריכים שני בני-הזוג להשקיע רגש. לאשה חשוב שהגבר יתן לה הרב-שה היא רצויה, בדיוק כפי שגבר שאינו ראה באשה רק אבייקט מיני, ירצה להושי רגש שהוא רצוי. זהו אלמנט ספונטני, סמוי ואינסטינקטיבי. האשה האוטורלית, לא מסוגלת להכתיב אותו. אם הוא אינו קיים, או האשה תהיה בוכת-מיין, מיותר להסביר שבמצב זה לא בשאלות שאלות. נערך אקט מיני רק לשם פורקן. אבל אם ההתייחסות היא אל הקומפלקס האנושי, ולכל אחד חשוב בהגש, אז שניהם חייבים להשקיע מאמץ זהה כדי ליהנות את השני. אל לה לאשה לחכות שהגבר יוביל וידאג לשניהם. הרבה נשים מרגישות מבוכה. מתיבשות לומר: תע לי פה... תלקק לי... תפסיק. חייבת להיות הדרכה. לא גסה. בצורה עדינה. אם לא מילולית, או לפחות מכוונת על-ידי תגור-עות. הגבר יבין. הוא לא יאייזש. רק גבר שהוא אגואיסט או אנוצנט יהיה קשה ל-שנות. גבר רוצה להצליח בתיקשורת. הוא רוצה מאוד לזכות בהערכה, אבל יספ-רו לי שגבר יכול לשלוט בשפיקה. זה יכול להיות אך ורק במישגל נסוג. כש-הגבר בורת, כשהוא מרגיש שהוא מתקרב לשפיקה. אבל על לאן עילוי לברוח? ל-רחוב השני? איזה צורה יש למגע שבו כל הזמן בורחים?

כל הבעיה היא שהדגדגן של האשה הוא חבוי. ובנוסף לכך, הוא יותר קטן משטח הפנים של העטרה (גלגדה) שבראש הפין של הגבר. אבל אם שניהם, עטרה של הגבר והדגדגן של האשה, יקבלו את אותו הגירוי - הם יתנו באותה מידה ויגיעו לשיא באותו פרק זמן. אבל העטרה של הגבר היא גדולה יותר וחיצונית, בעוד שצאל האשה היא קטנה מאוד וחבויה. זאת הסיבה שיש להשקיע יותר מאמץ כדי להביא אשה לאורגזמה. אם המאמץ נובע מעוצמת-רגש, כל השאר יביא מאליו. הדגדגן יסייע לאשה להתרגות. זהו מקום יותר רגיש מכל מקום אחר בגוף. אבל אף אשה לא תדחה את חדרת איברו-הפין של הגבר אליה. בלעדי החיזרה ה-אקט המיני אינו מושלם. החדירה עצמה חשובה מאוד להרגשת השתייכות. שות-פות התאחדות. אבל בישראל בנינים זאת אחת. פה לא מי שגורמלי הוא חייל ב-צנחנים והוא גבר שמספק את האשה. יש לו איבר-מיין שאיתו הוא חודר אל האשה. לא הוא כאדם מול אשה-אדם.

יעקב שרת / איש מיאדים ישראל, בטח בזקן!

בעולם, לא מעט ממוש שמועים לחיל אנשים ברמה יוצאת מן הכלל. הם מוכנים לעשות את הדבר הנפלא והנורא הזה - לחימה בשרות העם - רק כל עוד ברור להם שא-חנו מנסים להיות צודקים. ברגע שיפסק פקו בכך, יש לאנשים הצלה ברירה: בלוס-אנג'לס לא ראיתי רבים שחולכים לה"ל. ולנוער שהולך היום לקורס טיס או ליחידות מתנדבות אחרות, יש גם אפשרויות פחות קיצוניות מירידה - פשוט לא להת-נדב. מי שנמצא בשרות יבצע את הפקודות - כאמור, כל זמן שאינם בלתי-חוקיות בעליל - אבל אנחנו הרי רוצים חיל-אוויר טוב גם בעוד שנה, שנתיים, חמש שנים... (אורי טלמור לאמיר אורן, "דבר הש-בוע", 31.7.81).

ובד בבד עם זה, ואפילו לפני זה, יפתח המיעוט במילחמת-מאסף שניצנה כבר מבצעים מוריצה האספלט של נמל-התעופה בן-גוריון, סליחה, בגין, ומהכרזות ועדי-העובדים הגדולים.

אין מנוס מן המילחמה הזאת, שלפי כל הסימנים תהיה הנוראה מכל מילחמות ישראל מאז 1948, מפני שזו תהיה מילחמת-אחים. ההתנשנות בין דת מאובנת וחסרת פשרות (רק בישראל; מחוצה לה התמונה אחרת לגמרי; מדינת-ישראל כבר הוכיחה, שיהודי חופשי יכול להיות רק בחברה פתוחה, סובלנית, כלומר מחוצה לה) ובין הציונות החילונית שחרת הקידמה, בלתי נמנעת.

אין ספק יד מי תהיה על העליונה בסופה של מילחמה זאת בין היהודים. לא יהודים.

יתפטר נבון - ויצחק אחרון!

הנשיא יצחק נבון מחל על כבודו פעם שניה - ועמד דום למישמע הימנון בית"ר, "בדם וביזע יוקם לנו גוע" בטכס הממלכתי המזור שנערך בהר הרצל ביום השנה למות זאב ז'בוטינסקי ראש בית"ר (ומחבר, "בדם וביזע יוקם לנו גוע").

מילא, בפעם הראשונה זו היתה, ככל הנראה, הפתעה. לא נעים, אבל מה - להסתלק ממקום הטכס ולהעשות חרפה על הממלכה? אבל בפעם השניה, בדעתו מראש מה מחכה לו, ביקש והשיא במפורש מעורכי הטכס לכל יושר ההימנון הלא-לאומי הזה ונענה בשלילה שחצנית. איני יודע אם בטכסים ממלכתיים הנערכים על קברו של דויד בן-גוריון משמיעים את ה"הימנון" השמאלני "תחזקנה", אבל ברי לי שאם מדובר בטכס ממלכתי, אין מקום להשמעת שיר זה חרף תוכנו הביאלקאי ההולם כל כך את המעשה הציוני (שאגב ספק אם הוחלט אי-פעם להגזירו כהימנון רשמי על-ידי גוף כלשהו בקרב תנועת-העבודה).

ואם כך, בדעתו מראש את הביזיון הממתין לו במארב הר הרצל - בזיון כפול שבאטימות לבקשה ובעצם ההשמעה - נשאלת השאלה על מה ולמה ראה הנשיא לנכוח בכלל בטכס, שלעצמו היה נטול שמץ חשיבות חברתית-לאומית-חינוכית ורק בא להספק עיני שליטה חרותיים?

מה, אילמלא ולפעם שם, על-ידי חקבר, היו מדיחים אותו? אדרבה? ובעצם, למה הוא מחכה, הנשיא? מדוע אין הוא מתפטר וחדל מרצונו הטוב לסמל ישראל לאומנית-חרדית (שוביניסטי-סית-קלרקית, בלטינית האידישית של בגין)? כלום הוא סבור, שפרישתו היא שתחשוף את ערוות הסתלפות החזון הציוני לעין כל ברחבי עולם? סוד זה נגלה לכל שענינו בראשו זה מכבר, ואפילו לפני הבחירות לכנסת העשירית, שעד התפרסם תוצאותיהן עדיין היה אפשר לממלאי תפקידים בכירים בישראל לקוות למהפך שני, ולהחזיק, איכשהו, מעמד בשליטת בגין.

אדרבה, התפטרות יצחק נבון מכהונת נשיא רק תועיל ליחסיה-הציבוריים העלובים של מדינת-ישראל בכך שתבהיר, כי עוד לא פסו נבונים מן הארץ.

בעיה בגינות עדינה

הפיגוע הפלסטיני באוטובוס הישראלי ליד מעלה-החמישה, שאירע ככל שניתן לברר בימי ממשלת "הליכוד" בראשות מנחם בגין (ולא, כפי שרווחות שמועות, שמקורן בלישכת ראש-הממשלה הנוכחי, בימי ראש הממשלה שיממון פרס, שסיימתו "בגין שליטון!" הפילה אותו מכס הצללים), במר-חק אווירי של פחות מעשרה קילומטרים ממישכן ראש-הממשלה (אותו מנחם בגין גופא), מעמיד את שרות-הביטחון הכללי לפני בעיה עדינה, שלא תיפתר בנקל כבעיה הפשוטה של פינעוה מיבצע קיטוע רגליים, שנפתרה על הצד היותר טוב באי-פיתרון מוסמך מכוונת תוצאות הבחירות לכנסת העשירית. קשה לשער, שתתקבל החלטה שלא לעשות לפי שעה כלום.

שישו ושימחו, יהודים. יש לכם ממשלה חדשה. אבל שלא יהיה בלבכם שמץ של ספק. זוהי ממשלת העיירה הישנה נושנה, שאיננה אבל ישנה.

להרצל היה זקן, וכשהיינו צעירים היינו שרים על הזקן של בוגרשוב. היה היו זקנים דקוטיביים ואינם עוד. הזקנים החרדיים של הרב ש"ך והרבי מגור והרבי מגורן וחכם עובדיה יוסף אכלו אותם.

וזו לא תהיה חוכמה גדולה להגיד, כי בגין מרגיש מצויין בין הזקנים האלה, שבצנים השתור הוא חוסה ומתפקע על ימי השבת הטובים ההם, בעיירת הולדתו בפולין, וכי בוטינסקי, בן הכרך הקוסמופוליטי אודישה, היה נמלט מ-מגוויטה כזוה כמביית-מחסה למטורפים. מפני שבס-כיומו של דבר, הבעיה אינה בגין. הבעיה היא העם שהעניק לו שיטתו בחוסה מועצת-גדולי-התורה.

וכשהעם הזה מסתכל היום במראה, הוא רואה פרצוף זקן ופיאות. לא, לא יעזור לו, לעם הזה, אם הוא ימשמש בכחיו וינסה לשכנע את עצמו כי הן חכקות למישעי, כי רק לפני רגע הוא התגלח. לא יעזור.

הזקן והפיאות הם שם, במקומם - על הפרצוף הקולקטיבי של ממשלת-ישראל ושל מדינת-ישראל.

וכא חשבו במיוחד אם היה הסכם כזה או לא בדיוק כזה עם הנפטר? מזה ועם אגודת ישראל מזה, ומהם בדיוק הסעיפים וסעיפי-הסעיפים של התחייבויות בגין ושות' לדוגמים הציונים ולדתיים הא-טי-ציונים, שבעזרת השם הוא שולט בערוגה. חשבו. התהליך. והתהליך הוא שיכוב חומייניסטי של הקצנה לאומנית והקצנה דתית.

לענינה ישראל צמח זקן - והיא נוטה יותר ויותר ימינה.

כל טען יגיד נכס, כי הזקן משבש מהלכה של ספינה גיט. קברניט אחראי, המקפיד על תיפקוד יעיל של ספינה, נטיק את הזקן הזה לעתים מזומנות. לא בגין ושות'. כומר, לא עם ישראל שבמדינת-ישראל. הסמל של הזקן נעשה חשוב נעם יותר מן הספינה ותיפקודה. הספינה מקשה להתקדם בגלל הזקן? שלא תתקדם? ובאמת, עם זקן בטוח כזוה, נשם מה בכלל יש להתקדם? שמש הקידמה, דום בישיבה, וירח חרות-הפרט בעמק השטריימל.

איך אמר שרהביטחון, רבי אריאל שרון, מלך החוזרים-בתשובה והפטורים-ממילואי-חובה, המסתיר עדיין בהצלחה את הזקן העבות שלו מתחת ללחיני המגולחות? "אני יכול לומר לך, יהודה בן-מאיר, אם לא תהיה אגודת ישראל, אז בעוד 30 שנה לא תהיה מפד"ל, ואם לא תהייה ישיבות לא היה עם ישראל" (מי שלא מאמין, יקרא "ידיעות אחרונות" מ-5.8.81, ואחר כך אולי יתפוש, שלא חשוב אם הוא מתגלח מדי בוקר או מדי בוקר וערב - יש לו זקן!).

ליני (או אולי רוסי דגול אחר) היה אומר: "קצרץ רוסי ותמצא טטרי!" זו הבעיה שלהם. הבעיה שלנו היא שכאשר אתה מקרצף שרון או בגין (כלומר - שלא יהיה שום ספק - כשאתה מקרצף את היהודי הישראלי המצוי) - אתה מוצא את הרבי בלוי מנטוריקר-תא. מפני שאם בקיום עם ישראל תלוי בקיום המפד"ל, וקיום המפד"ל תלוי בקיום אגודת ישראל, הרי קיום אגודת ישראל תלוי בקיום נטורי-קרתי, שכפי ההגיון היחיד הזה הם השאור היהודי בטירתו.

איך אפשר להסביר אחרת את הפראדוקס, כביכול, שכפי המוסכם בין בגין-ראש-שרון עם הדתיים, חייב צה"ל לפתוח שערו ביתר רוחב לפני מטיפי-דת ומחזירים-בתשובה, על מנת שקורבנותיהם המאושרים ייפטרו משרות מיכואים? מישוה מבחין פה בסתיירה? בוקר טוב אליהו הנביא! (הנכדה שלי אומרת, "אליהו ענבים", אבל זה לא שייך לעניינו כאן, וחבל). ומדינה יצירת-כפייה של הציונות החילונית, השבויה בכללי האנטי-ציונות הדתית, אינה סתירה? והשבתת מיפעלים תברותיים, בדוריים, תעשייתיים, שרותיים - יום אחד שבוע בגלל אמונות תפלות הכורכות בטלה כפויה ביום מסויים (שבו, כידוע, אלוהים שבת ממלכת בריאת העולם) על כל מי שנוהל לאם יהודיה או התגייר כהלכה עם גאולת העם והעולם על-ידי משיח רוכב אתון - אינה סתירה? חבישת שטריימל על חברה, מדינה, ארץ - אינה סתירה?

מי שטבור, כי אפשר וצריך לסבול את הסתירות הללו ובלבד שבגין יהיה ראש הממשלה, ושרון שרהביטחון, ושמיך שרהחוף, וארליך שרהחלקאות, והה זה עד סוף רשימת סגני-השרים, טועה טעות איומה, ולא רק מפני שהמשק הישראלי פשוט יקרוס תחתיו מכובד הזקן הקואליציוני, כלומר מנטל ההפסדים של בטלת השבת (הודו לא קורסת תחתיה עקב הקופים והפרות והעכברים הקדושים הזוללים שם באין פוצה פה ומצפצף כמות מזון בל תאומן, אבל המתים בכפן ברחובותיה אינם מסכנים את עוצמתה הדמוגרפית). העניין אף אינו כל כך בכך, שגלישת ישראל לימי-הביניים תרחיק מעליה את הקהילות היהודיות המתקדמות ברחבי עולם, שיסתכלו עליה כולה כפי שהם מסתכלים כיום על מאה שערים - בתמיחה מהולה ברתיעה, שלא לדבר על ממשלות "ידידותיות ובעלות-ברית".